

— Бре, задушно! — рече той и поклати глава. — Уморихме се.

— А от къде идете? — попита поуспокоен брататият овчар.

— От далече. Па ни се свърши водата, а без вода в тия горещини накъде... — Кир помълча. — Седнете де! — покани той овчарите повелително. Но те само се спогледаха и не се помръднаха. — Има ли някъде наблизко извор? — подхвана пак разговорът той.

— Ето, тук наблизко е! — обади се русо момче със сини добродушни очи.

— Ние имаме и съдове, ще ги напълним и ще поемаме пак.

Дружината мълчеше — никой нищо не продума. „Лошо“, мислеше си Кир. „Мълчат, не сядат — лошо.“

— А как — ловите ли риба? — дигна Кир поглед към едрият рошав главатар на момчетата.

— От време на време, — отговори сухо главатарят.

— Седнете де! — махна повелително Кир. — Вие май се уплашихте? — И той се усмихна широко, приятелски.

— Па знаем ли какви сте и откъде сте? — проломоти едрият главатар.

— Каквито и да сме — ето, вие сте толкоз много, а ние сме само двама. Какво можем да ви направим?

— А... — заекна главатарят. — Нямате ли... тъдява някъде... още хора, а?

— Ние сме всичко трима души, — рече Кир. — Ето ни двамата при вас, а третият пази лодката.

— Я да видим и другия, — кимна с глава брататият мъж, който изведнъж стана дързък и смел.